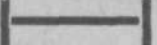

krivljeni in po hrbtu vrezani, prostor mej njimi pa je izpolnjen z raznovrstnimi palčicami, ki so vselej lične, gracijozne in korektne v obliki. Se ve, da so pri nekaterih stoli slonila tudi z blazinami obdana.

Takozvani Chippendale-stoli^{*)}, odlikujoči se po primerni zgradbi, so zastopani v raznih eksemplarih. Napravljene so od izvrstnega Mahagoni lesa ter nas presestetijo s svojo lično obliko in skrajno lahkoto. Porabljeni lesni material, ki spada mej najbolj trdne in vztrajne lesove, dopušča mizarju, da gre do tako finih, za naše kontinentalno oko skoraj prešibkih form.

Poleg Chippendale-stolov se nahaja tudi „genre Sheraton“ (Tomaž Sheraton — 1792 — je v svojih načrtih postopal samostalneje nego Chippendale, otrese se je tujega vpliva, osobito pa rokoko, ter se je odlikoval po primernih in jasnih konstrukcijah), tako da je obiskovalcu mogoče, delati primere mej obema sistemoma, ki sta danes, več nego sto let po postanku, morebiti poklicana, da reformujeta naš sedežni mobiljar.

Glede konstrukcije same bi omenili, da je pri spodnjih klinih, ki so zvezani v obliki počezna palčica pritrjena v prvi tretjini proti spredaj; s tem dobita spodnji nogi več stabilnosti, a zadnji nogi drži še posebna počezna palica, stoječa višje nego omenjeni spodnji klini.

Poleg angleških mebljev je tudi par francoskih stolov razpostavljenih. Največ priznanja pa bodo pač našle tri francoske „vrteče se biblijoteke“, ki se odlikujejo po izredno praktiški in porabni sestavi.

Material, iz katerega so izdelani razstavljeni objekti, je vseskozi brez madeža. To je prednost, ki jo vedo ceniti poznavatelji in ljubitelji angleškega meblja, prednost, katero je na kontinentu težko doseči. Angleži imajo neposredno morskoro zvezo z vsemi tujimi deli sveta in zato so lesne zaloge angleških tvrdk tako bogate na izbornih, brezmadežnih lesovih. Ameriški oreh in mahagoni se pač na našem kontinentu nikjer ne nahajata v tako izborni kvaliteti, kakor v Londonu. Krasni les pa vsekako najugodnejše vpliva na izdelke in njih konkurenčno zmožnost.

Ako sklenemo svojo sodbo o razstavljenih predmetih, moremo jo združiti v naslednjih stavkih:

Konstrukcija je priprosta, materialu primerna, tako da prikrije kolikor možno vse nedostatke tvarine.

Vse težke forme so izključene, s tem je dokaj materiala prihranjenega, mebelj pa postane lahek in za prenašanje pripraven.

Dani prostor je do zadnjega kotička izkoriščen, razdelitev je povsem praktiški pogojena.

Vsi nepotrebni ogli, robovi in profili so odstranjeni, mej tem ko pri nas na ljubo profilom in napačno raz-

^{*)} Tomaž Chippendale je glavni zastopnik »mešanega sloga«, ki je nastal na Angleškem sredi minulega stoletja. Dotični slog se imenuje mešan, ker združuje v sebi elemente rokoko, gotike in kineških vzorcev. Chippendale je izdajatelj sloveče, l. 1754. prvič izišle knjige: »The Gentleman — and Cabinet — maker's director«, ki podaje strokovnjaku veliko množino načrtov za hišno opravo.

umljenim zahtevam po čistem slogu le prevečkrat žrtvujemo komoditeto in rabljivost meblja.

Konečna dela, kakor brušenje, gladenje, namakanje, politiranje itd. so najskrbneje dovršena.

Iz teh kratkih podatkov vidijo čitatelji, da ima razstava inozemskih mebljev dokaj poučnega in zanimivega na sebi, in sicer ne le za domače obrtnike, katerim je pač v prvi vrsti namenjena, temveč tudi za drugo razumno občinstvo. Vsak si bode pridobil z obiskom razstave novih idej in probud, ki bodo izvestno blagodejno vplivale nanj, ko bode dajal naročila našim, kakor znano, večinoma vrlo sposobnim domačim lesnim obrtnikom.

J. Š.

Obrtnijske raznoterosti.

Dober klej se napravi, ako se navadni pšenični škrob s 5 % dvojnoogljikovega natrona zmeša, dene v ponev in v kaki cevi za pečenje na kaki podlagi tako dolgo ogreva, da postane rumenkast. Mej ogrevanjem naj se zmes večkrat premeša, da se enakomerno ogreje. Potem se zmes še kuha v vodi. S takim ravnanjem se škrob premeni v dekstrin, ki se raztopi v vodi v arabski gumi in se da ravno tako porabiti kot arabski gumi in zraven tega ne plesni.

Mlečne in kavine pege odpraviš iz volnenih tkanin, ako jih namažeš z glicerinom, izplakneš z mlačno vodo, in je na drugi strani zgladiš, predno se posuši. Glicerin ima lastnost, da vzame vse kavino strojilo in mlečno tolščo. S tem se tudi najvažnejše barve nič ne poškodujejo.

Deželni odbor štajerski in nova lovsko postava.

Pod tem naslovom je priobčila celjska „Domovina“ članek, katerega mi tukaj objavljamo, ker je v kmetijskem oziru občno jako pomenljiv in ga je pisal mož, ki se sam peča s kmetijstvom:

Odkar se prebivalstvo po Štajerskem bolj zanima in peča s prekornim sadjarstvom, opazuje se od leta do leta, da je največji sovražnik mladih dreves zajec, ki toraj tudi napredovanje v tej prekornosti stroki kmetijstva najbolj ovira. Zajec tedaj nikakor ne zasluži, da ga lovsko postava tako močno brani in varuje. Vsako zimo so ljudje toževali o veliki škodi, katero jim dela zajec na sadnem drevju, škoda pa, katero je ta žival naredila v hudi lanskoro zimi, je pa tolika, da se niti preračunati ne da. Vsaj je vendar v nekaterih krajih zajec vse mlado drevje popolnoma uničil. Obglodal je pa ne le nezavarovana drevesa, temveč tudi taka, ki so bila ovita v slamo ali pa z apnom pomazana. Vse to je tudi lahko umevno, kajti zima je bila jako huda in žival ne more živa v zemljo ter si pomagati, kakor si more. Kmetje pa, ki so popred že več let zaporedoma sadili drevesa, imeli so jako veliko škodo, katere jim nihče ni povrnil. Da potem pri takih razmerah marsikateri zgubi veselje do sadjarstva, se pač ni čuditi. Popred se siromak trudi in trudi,

da si zasadi drevje in sedaj pride zajec ter mu vse pokonča; zastonj je bilo njegovo delo, zastonj tudi vsi stroški. Če potem takega kmeta nagovarjaš, da bi sadil sadno drevje, dobiš odgovor: „Povejte nam najpoprej, kako preženemo zajca, potem bomo že sadili; dokler se pa to ne zgodi, je vse delo zastonj, kajti nam tudi škode nihče ne poplača“. Žalibog, da so take besede le presresnične!

Ako mi moje setve, vinograde ali sadnike poškoduje tuja živina, lahko dotičnika prisilim, da mi škodo poplača; ako mi pa drevesa obje zajec, ne opravi prav ničesar in škodo moram sam trpeti. Kaj pa še le, ko bi si morebiti predrznil zajca in bodi si, da ga zasačim ravno pri drevesu, ubiti, kaznovali bi me huje, nego če bi koga okradel ali oropal. Vsak pravičen človek mora sprevideti, da je to velika krivica in da ta krivica najbolj zadene ubogega kmeta, katerega postava proti poškodovanju njegove lastnine prav nič ne varuje; temveč naravnost dovoljuje, da mu smejo zajci glodati drevesa, kakor jim ljubo in drago. Kmet se naj trudi, naj dela in sadi, da tako preskrbi čez zimo dovolj živeža zajcu, kojega bi potem gospoda lovila in se poleg kratkočasila. To je jedro dosedanje lovske postave in to je tudi uzrok, da je le malokedaj kdo kaj iztožil in bodi si, da je imel še toliko škode, pač pa se je pogosto pripetilo, da je tožnik moral še tudi tožbine stroške poplačati. Vsled tega so se pa tudi v zadnjih letih vse take tožbe navadno opustile, in kogar je nesreča zadela, prenašal jo je kar hladnokrvno, vendar je pa marsikateri tudi pretil s pestjo vsem lovskim najemnikom in drugim zagovornikom lova in divjačine. Našlo se je pa tudi dovolj takih mož, ki so veliko krivico, katera se po lovu posestnikom zemlje godi, pripoznali ter so pri vsaki priliki povzdignili svoj glas v korist kmetijskega stanu.

Razni zastopi in društva storili so sklepe v tem smislu, da je v obrambo posestnikov neobhodno potrebno, da se lovska postava preosnovi tako, da se bodo po njej bolj varovale kmetiške koristi. Taki glasi niso se mogli dalje prezirati in štajerski dež. odbor se je vendar enkrat odločil, da predloži dež. zboru načrt nove lovske postave. Vsi prijatelji kmetijskega stanu so to že težko pričakovali in prav veselilo jih je, vendar enkrat po dolgih, dolgih letih slišati o novem lovskem zakonu, s katerim, so mislili, se odpravijo največje krivice sedajne lovske postave. Pa kako so se motili. Nova lovska postava še ne bode, ako jo sprejme dež. zbor, niti za las boljša, nego je bila stara, da, v marsičem bode morebiti še slabša. S tem načrtom je nemška gospoda v Gradcu zopet pokazala, kako brezobzirna je ona proti zemljiščnim posestnikom po deželi. Pa tudi znake pustnega časa kaže ta načrt, kajti so nekatera določila že več nego smešna in najvišji Gorjanc se mora čuditi veliki modrosti deželnega odbora štajerskega.

V podrobnosti tega načrta se ne bomo spuščali, le nekatere točke si hočemo nekoliko ogledati.

Stara lovska postava določuje, da se sme zajec le

nekaj časa v letu streljati in da ima to pravico edino le najemnik lova, vsak drugi pa, ki zajca ubije ali ustrelj, zapade hudi in ostru kazni.

Škodo na drevju, storjeno po zajcu, je pa najemnik le takrat dolžan povrniti, ako se drevesa zavarujejo, tako, kakor je v tistem kraju navada. Če je tedaj kdo drevesa pomazal, reklo se mu je, da je v tem kraju navada jih v slamo oviti, ako jih je pa ovil v slamo, dejali so, da je tukaj navada jih pomazati. Zato pa tudi nihče kedaj ni kaj prida iztožil. Kajti so bili tudi gospodje, ki so težko v roke dcibili, vselej na najemnikovi strani, kateri jih je zato tudi pogostokrat povabil na lov.

Nadjali smo se pa za gotovo, da se bodo v novem lovskem zakonu te tako krivične določbe odstranile ter da se bode zajec proglasil kot poljskim pridelkom, zlasti pa sadnemu drevju, škodljiva žival, katero toraj sme vsak ubiti ali ustreliti, kjerkoli jo zasači; škodo pa, storjeno po zajcu, naj bi bil najemnik zavezan vselej povrniti. Pa nič o vsem tem. Zajec je škodljiva žival pa — čujte, čujte in nikar preveč ne strmite nad modrostjo deželnih odbornikov štajerskih — le v tistih okrajih, katere načrt imenoma našteva, v drugih pa ne. V okrajih toraj, ki so v načrtu navedeni, namreč tisti, v katerih se ljudje močno pečajo z vinarstvom, se sme zajec vse leto, seveda le po lov. najemniku in njegovih pomagačih streljati, v nevnorodnih krajih pa ostane vse pri starem, kajti v teh krajih, tako moramo dosledno sklepati, zajec ni škodljiva žival. Na Gornjem Štajerskem, v večjem delu Srednjega Štajerskega in v nekaterih okrajih na Spodnjem Štajerskem zajec tedaj po mislih in sodbi teh gospodov še ni nikdar kake škode napravil in se mora toraj ta žival v vseh teh okrajih smatrati kot neškodljiva, čudno, da ni naravnost rečeno kot koristna! — Dobro so jo iztuhtali ti gospodje in res zaslužijo, da se vse to zabilježi v spominsko knjigo dež. odbora. Dosihmal so pač vsi kmetje mislili, da zajec največ škoduje sadnemu drevju, in da je tedaj povsod škodljiv, koderkoli se ljudje s sadnim drevjem ukvarjajo, in da toraj tudi ni vreden, da se mu že kakorkoli prizanaša. Dež. odbor pa vse to tihoma zanikuje ter proglasi zajca kot škodljivega le v vinorodnih krajih. Vendar je pa mogoče in to priča zopet o veliki modrosti dež. odbornikov — da zajec tudi v okrajih, ki v načrtu niso navedeni, postane škodljiva žival, ako se namreč zbere občinski zastop ter stori osodepoln sklep proti zajčjemu zarodu, kateri sklep pa morajo potem seveda še — sami neučeni kmetje pač tega dovolj ne razumejo — tako visoki gospodje, kakor so okrajni glavarji, potrditi. Kjer se bode to zgodilo, tam se bodo na mah vsi zajci iz neškodljivih prelevili v škodljive živali. Zajci pa, ki prebivajo na pr. ob meji mariborskega in marenberškega okraja, so pa lahko škodljivi in neškodljivi ob enem; škodljivi so, dokler so v mariborskem okraju in neškodljivi, ako po naključbi prestopijo v marenberški okraj. Ali ni to prava zmešnjava nad zmešnjavo?

(Konec sledi.)

jevega prekopa do Živinozdravniških ulic. Za nabrežje ob Prulah, ki bode široko od 18—37 m ter imelo smer proti dolenskem kolodvoru, merodajna bode fronta Sirnikove hiše in vogal posestva prof. Ziakowskega. Smer Sv. Jakoba nabrežja (širina 9—22 m) bode pravokotno na Trubarjeve ulice, katere se imajo razširiti na 26 metrov ob meji Virantovega vrta. Francovo nabrežje imelo bode širino 12 m ter bode paralelno z uravnano Ljubljano. Šolski drevored razširil se bode pri Francovem mostu tako, da bode vogal pri „Kresiji“ 12·20 m oddaljen od sedanjega obrežja zidu; sicer pa bode za smer merodajna fronta semenišča in kot Mahrove hiše. Poljanski nasip imel bo širino od 12 do 38 metrov; nabrežje ob Grubarjevem prekopu od domobranske vojašnice do klavnice dobi 12 m širine.

Florijanske ulice in Karlovska cesta, obe v sedanji dolžini, razširita se na 12 metrov. Od št. Jakobskega trga do Zvonarskih ulic projektovana je nova 12 m široka ulica, isto tako od Zvonarskih ulic do Grubarjevega prekopa paralelno z nabrežjem ob Prulah; mej tem obrežjem in Karlovske ceste projektovane so tri ceste — srednja kot nadaljevanje Opekarske ceste. Zatiške ulice se imajo preložiti tako, da bode za smer merodajen vogal redutnega poslopja. Lingerjeve ulice razširijo se na 12 m, mej licealnim poslopjem in tako imenovano glavno stražnico pa se otvori nova 14 m široka cesta od Valvazorjevega trga do šolskega drevoreda.

Mej Strelškimi ulicami, Gruberjevo in Poljansko cesto projektovane so tri vzdolžne in štiri prečne ceste in sicer poslednje ob meji Eisljevega in Schreierjevega posestva, ob otroški bolnici, ob vzhodni meji Dečmanovega posestva in mej Lichtenthurnovo sirotišnico in Marijanom. Tudi vzhodno od Gruberjeve ceste projektovanih je nekoliko novih cest, isto tako tudi onkraj tiru južne železnice na levi strani Dunajske ceste. Pri tej priliki bodi omenjeno, da se bode prostor za novo jezuvitsko cerkev določil najbrže na Poljanskem trgu, kamor bi vsekako bolj spadala, nego li na prostor nasproti otroški bolnici, kakor je bilo prej projektovno.

Enketa, ki je bila sklicana v presojo regulacijskega načrta, bavila se je tudi s premestitvijo pokopališča, ki bode prej ali slej neizogibna, ker bode okolo sedanjega pokopališča nastal delavski del mesta. Enketa izrekla je nujno željo za premestitev pokopališča v zdoljnji del Udmata in Sela, vendar se pri regulacijskem načrtu premestitev pokopališča še ni vzela v poštev, ker se najbrže ne bode mogla izvršiti v bližnji prihodnosti; v to svrho treba bode še dolgotrajnih obravnav.

V predstojećih vrsticah naveli smo glavne točke regulacijskega načrta, ki bode občinstvu kmalu pristopen, ker ga bode mestni magistrat dal litografično pomnožiti in ga bode potem dobiti potom knjigotržtva.

Obrtnijske raznoterosti.

Premogov prah. Skušnja uč, da je mnogo nesreč v premogovnikih. Če se ta prah užge, nastane grozna eksplozija, posebno če so še vnetljivi plini v jami. Premogov prah se vname le ob močnem plamenu, posebno ob plamenu, ki nastane pri razstreljevanju skal. Ob plamenu svetilnic se ta prah navadno ne vname. Nesreče v premogovnikih bi se skoro povsem odpravile, ko bi se opustilo razstreljevanje po premogovnikih. To je vsekako težavno v premogovnikih s trdim kamenjem. Mnogo se pa doseže že, če se premogov prah večkrat odpravlja iz jame in ne rabita za razstreljevanje razstrelila, ki dajo močno plame, kakor črni smodnik.

Deželni odbor štajerski in nova lovska postava.

(Konec.)

V krajih tedaj, v katerih je zajec škodljiv, ga sme lovski najemnik vse leto streljati, drugim pa, katerim dela škodo že kjerkoli, se velikodušno in milostno dovoljuje, da ga smejo, ako se jim ljubi, loviti v zanjke — streljati pa ga Bog ne daj! Najbolje bode pač kazalo, da si posestniki omislijo take zanjke, kakoršne imajo konjederci, kadar lovijo pse, ter potem tako oboroženi naredo kar v celem okraju gonjo na zajce, mogoče, da jih tako polove ali jih pa vsaj preženo v drugi okraj, kjer niso več škodljivi. To bode gotovo prav veselo in kratkočasno in stavimo, da vsaj nekaj najhujših požeruhov kar od strahu pocepa! Te gonje pa se mora udeležiti vsakateri, ker drugače mu ni pomagati, kajti za škodo, katero mu naredi zajec, tudi po novi lovski postavi ne dobi nobenega povračila.

Človek bi se tem določilom skoraj smejal, ako bi stvar ne bila tako resna. Glas štajerskih sadjarjev, ki so že leta in leta prosili pomoči proti zajcu, se je popolnoma prezrl in udušil. Sadna drevesa pri tej visoki gospodi nimajo nobene vrednosti; kakor dozdej, tako se tudi še zanaprej izročujejo brez vse milosti ostrim zajčjim zobom. Ako je tedaj sadjarstvo brez pomena in brez vrednosti, zakaj pa se vsako leto tisoče in tisoče goldinarjev žrtvuje sa sadjerejsko šolo v Mariboru in Grotten-dorfu, katere mora plačati ljudstvo? Tudi je čisto nepotrebno, da se na deželne stroške nastavljajo sadjerejski potovalni učitelji.

Zato se pa tudi ni prav nič čuditi, ako le-ti učitelji pri svojih predavanjih dostikrat nimajo skoro nič poslušalcev. Kako se pa naj vendar kmet navzame in navduši za stvar, in bodi si, da je še tako koristna, ako ve, da mu lahko zajec brez vse odškodnine v eni noči uniči delo in trud od večih let? Zajcu se naj tudi še zanaprej prizanaša na škodo kmetijstva, in na škodo narodnega blagostanja. In vse to najbolj radi tistih, ki pri lovu iščejo zabave in kratkočasje, le tem na ljubo je deželni odbor izdelal ta izborni načrt nove lovske postave. Zabava, kratkočasje nekaterikov je tedaj pri teh gospodih

več vredno, nego koristi celega prebivalstva v deželi. Prepričani smo tudi popolnoma, da pri sestavi tega zakona nikakor ni odločevala najemnina od lova, ki je proti ogromni škodi, katero vsako leto divjačina naredi, itak prava malenkost, komaj vredna, da se jemlje v poštev. Radovedni smo pa res, kaj poreko k temu deželni zbor, kadar pride obravnava, radovedni smo zlasti, na katero stališče se bodo postavili poslanci nemških kmetijskih občin. Naših slov. poslancev sicer ni v dež. zboru, pa kaj bi tudi tudi, vsaj bi proti visoki nemški gospodi prav nič ne opravili. Ako se ta zakon sprejme brez vsake spremembe, potem bodo kmetje vedeli, komu so zaupali svoje koristi, kajti v marsičem bodo celo na slabšem, nego so bili dosihmal.

Kakor smo rekli, je kmetijstvo štajersko pričakovalo, da se bode zajec po novem zakonu proglasil kot škodljiva žival, kot največji sovražnik sadjarstva in vinarstva, katerega torej imej vsak pravico na svoji zemlji ubiti. Temu mora pritegniti vsak, kateremu je kaj za napredek kmetijstva, vsak odkritosrčen domoljub, ki želi, da se poviša blagostanje in davkoplačilna moč v deželi. Tisti pa, ki prav iz malenkostnih ozirrov vsega tega ne želi, ni nihče drugi, kakor dež. odbor štajerski, kar prav jasno priča od njega izdelan načrt nove lovske postave!

Kmetijske raznoterosti.

Čistost mlečnih posod je velike važnosti, posebno če se mleko razpošilja. V čistih posodah se mleko veliko manj spridi. Zato naj se, ko so se rabile, umijejo z gorko vodo, kateri se pridene nekaj sode ali pepelja, nato se pa še izplaknejo z mrzlo vodo. Potem se denejo posode na kak zračen prostor, tako, da voda čisto iz njih odteče in se posuši. Predno se posode rabijo, izplaknejo se zopet s čisto mrzlo vodo.

Panjevi brez matice navadno prezimijo v velikem nemiru. Velikokrat čebele v tacih panjih za grižo poginejo. Tak panj pa vznemirja tudi panjeve v obližju. Zato naj se tak panj naj nima mej drugimi panjevi, temveč se prenese v drugi prostor.

Poučni in zabavni del.

Varšavski spomini iz 1830. leta.

(Ruski spisal N. P. Makarov.)

VI.

Junak in žrtva anekdotov.

(Dalje.)

Nekdaj sreča Pukalov svojega stotnika na Krakovskem predmestju, to je v najbolj mnogoljudni ulici varšavski. Stotniku se je zdelo, da ga je junker nerodno pozdravil, zato ga je že tukaj dobro ozmerjal in prisedši v vojašnico, je naročil, da ga morajo učiti, kako se je treba postaviti, potem pa kako se mora spremljati z očmi. Začeli so ga učiti. Po cele ure so ga učili jedno in isto. Vežbovalec je veleval jeden in Pukalov se je postavil in obrnil glavo na stran in zakričal jeden, potem so velevali dva in Pukalov je počasi obesil glavo na levo ali narobe in počasi rekel dvaaaaa.

Čez nekaj dni Pukalov zopet sreča svojega stotnika in sicer ravno na Krakovskem predmestju. Ko se še ni približal stotniku na deset korakov, se je ustavil po vojaški se obrnil glavo k stotniku in jecljajoč rekel jeden, ne da bi bil z očmi spremljal stotnika.

— Junker! spremljajte me z očmi, zakričal je stotnik nad Pukalovom.

— Velite dva, gospod stotnik. Brez razdelitve me niso učili.

— Dva — rekel je stotnik, in Pukalov je začel obračati glavo, govoreč dvaaaaa.

Drugi dan učili so Pukalova brez razdelitve, to je moral neprostanto obračati glavo z jedne strani na drugo in govoriti jeden, potem pa dvaaaaa.

Pukalov se ni poboljšal. Tretji pot srečal je stotnika zopet na Krakovskem predmestju. Sedaj se je postavil in vedno obračal glavo z strani v stran in štel jeden dvaaaaa, jeden dvaaaaa, jeden dvaaaaa. Okolu njega se je zbrala tolpa zijalcev, ki so se smejali in krohotali. Strogi stotnik je pa pljunil v stran in šel svojo pot, rekši sam pri sebi:

— Vidim, ž njim ničesa ne opraviš, — nepriden šaljivec.

Prišedši v vojašnico je odredil, naj nehajo Pukalova učiti pozdravljanja in ukazal, naj mu dajo za cel teden počitka, naj dela kar hoče.

Nekoč je Pukalov v konditoriji pil kavo in kadil iz pipe. Zraven njega je na divanu sedel neki Nemeč, ki je tudi pil kavo in kadil. Pukalov začel je ž njim jako zanimiv govor v nemščini. Mej gorečim pripovedovanjem, je kakor nevede začel z njegovim kazalcem popravljanje pepel v svoji pipi. Nemeč je lahko zakričal, začel pihati v svoj palec govoreč: ach, mein Gott! — Pukalov se je opravičeval in izvračal vso krivdo na svojo strašno razstresenost.

Nekdaj je šla stotnija, pri kateri je služil Pukalov na glavno stražo. S stotnijo šel je jeden stotnijskih poveljnikov, ki je bil znan po svoji neizrecni skoposti. Pukalov je pregovoril narednika, da so njega vzeli s stotnijo in ga odločili za pošiljanja. Čez jedno uro, ko so prišli na stražo, je stotnik želel imeti kavo in je poklical vojaka odločenega za pošiljanje. Prišel je Pukalov.

— Prosim, junker! — rekel je stotnik. — Moram poslati po kavo in zatorej blagovolite poslati k meni kakoga vojaka.

— Oprostite, gospod stotnik. Jaz sem odločen za pošiljanje, in dovolite mi torej točno izpolniti svoje dolžnosti, iti vam po kavo in po vse, kar bode potrebivali.

— No, dobro; samo seboj vojaka vzemite. Tukaj je zlat. Prinesite nam kave z žemljami.

Pukalov je šel v bližnjo kavarno in čez nekaj časa se je vrnil nesoč v vsaki roki košarico. Postavši jo na tla, je začel najprej iz jedne košare jemati lončke s kavo in smetano, potem pa žemlje. Ko je že več lončkov postavil, rekel mu je stotnik: